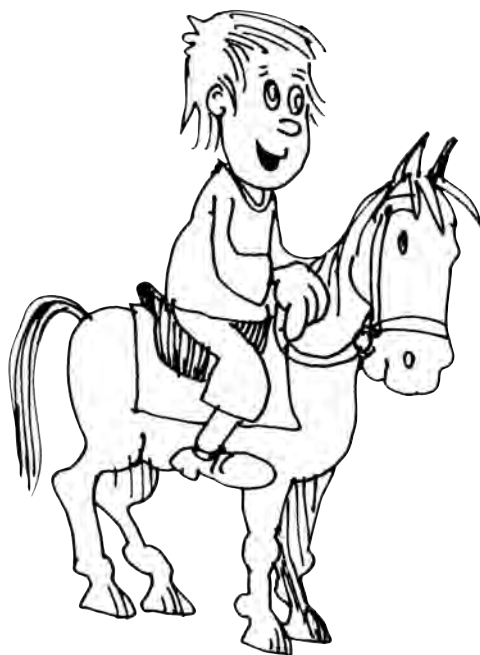

DALŠÍ TOMOVA DOBRODRUŽSTVÍ

Vypráví: Ursula Marcová
Ilustroval: German Frank

1. kapitola:

Takový úkol? Maličkost!

Tak brzy po ránu všichni bývalí loupežníci ještě spali. Tom už to v posteli nevydržel. Odpovědnost mu nedala spát. Bylo teď tolik práce! Přimět všechny ty lidi, aby se alespoň trochu přizpůsobili – to byl skoro nezvládnutelný úkol. Nejlepší bude, když se před ně hned ráno postaví a vysvětlí jim, jak to bylo včera nevhodné a že se zde musí chovat jinak. A potom se je pokusí naučit alespoň troše slušnosti!

Ano, někdo jim to musel říct – a on byl ten správný. Znal je přece nejlépe. Navíc mohli vidět, co se z něho mezitím stalo. To je přesvědčí! Tom se tedy vypravil do té části zámku, kterou dal Král postavit výhradně pro loupežníky.

Cestou si řekl, že by to všechno chtěl dělat společně s Jenny. Prostě ji měl rád. Zrovna běžela proti němu s červenými tvářemi, zářícíma očima a malou pestrobarevnou kyticí v ruce: „Tome, dnes je venku tak krásně! Už jsem byla v zahradě! Měl bys vidět všechny ty květiny!“ Tom přerušil její nadšení – chtěl jí povědět něco důležitějšího: Že mají oba povinnost nějak loupežníky uvést. Bylo ovšem třeba celou věc důkladně prohodit a pečlivě naplánovat. Včas, nejlépe hned. Jenny ale chtěla za každou cenu donést kyticí Králi.

Pořád takové prkotiny! Vždyť měli teď důležitější práci! Mezitím Tom nahlédl do té části zámku, kterou pro loupežníky postavili, aby zjistil, zda už vstali. Ale kdepak! Leželi tu na podlaze, jak se dalo, a chrápali. Jenom pár malých děti se zvedlo a hledělo na něho velkýma očima. Snad se ho nebály? Naznačil jim, aby byly tiše a přišly

k němu. Nepřišly všechny, jenom několik odvážných, asi dvanáct.

Venku si s nimi Tom sedl na louku. Upřeně na něho hleděly. Co teď bude? No jo, co má dělat? Odkášlal si. „Asi byste, děti, chtěly vědět, co všechno tu je a jak se tu žije.“

Vtom se za ním ozval hlas. „A prozradte nám, jak se jmenujete.“ Byla to jeho přítelkyně Jenny. Zase jednou měla pravdu. Vždyť žádné z dětí neznal jménem. Po takových mrňatech se velký chlapec ohlédne, jenom když něco potřebuje, když je příliš líný se zvednout. Jinak je v táboře loupežníků naprosto přehlížel.

„Ty jsi Líza, to si ještě pamatuji,“ začala Jenny a pohlédla po vlasech malou zrzavou holčičku. Ta zářila, že ji Jenny oslovila. U loupežníků jí většinou říkali „zrzoune“ nebo jí dávali ještě horší jména a nebo jí prostě řekli „Ty tam!“

„A kdo jsi ty?“ chtěl pokračovat Tom. Ale většina z nich svá jména neznala – jako by žádná neměly. Dokonce se na něj ani nepodívaly, jenom sklopily zrak a mlčely.

To je těžké, když nezná jméno, nemůže je ani oslovit. A co víc, bez jména vlastně člověk není nikým. „Proč se u loupežníků skoro nikdy neoslovovalo jménem?“ ptal se Tom sám sebe, a nenašel odpověď. Tady to bylo jiné. Včera přece Král každého uvítal jménem. Co teď má dělat?

Podíval se na Jenny, se zvednutým obočím se tázavě zašklebil a pokrčil rameny. Ani ona zřejmě nevěděla, jak dál. To se stávalo málokdy. Tomovi bylo trapné takhle tu bezradně sedět. Po chvílce mu Jenny zašeptala do ucha: „Zeptej se přece Otce!“

Tom sáhl do kapsy. Dobře že tu měl mušli – řekl do ní několik slabik, dost bezradně a zklamaně. A jako by zaslechl: „Co takhle udělat těm malým snídaní?“ Na to Tom a Jenny nepomysleli.

Děti se vyřítily směrem k zámku, takže jim Tom a Jenny sotva stačili. Při snídani dostal Tom nápad. Dovede děti k Otci. Tam, na jeho klíně, pookřejí. Tam byl člověk někým. V jeho náruči se budou cítit dobře. Pro ně dva to přece bylo na začátku tak důležité.

Když se děti dosyta najedly a napily a začaly se poštuchovat a prát, řekl Tom nahlas: „Děti, Král vás zve, abyste přišly k němu. Smíte se mu posadit na klín, na nejkrásnější a nejvzácnější místo na světě. Ukážu vám, kudy se k němu jde!“

Nastalo rozpačité ticho. Vstalo jich jenom pár. Jako první rusovlasá Líza. Tom šel napřed. Ale co měla dělat

Jenny? Zůstala sklesle sedět. Proč byly děti tak hloupé a nechtěly jít za Králem? Udělali s Tomem něco špatné?

Nebo byly děti tak zničené? Asi ano. Tady se zřejmě už nedalo nic dělat.

Najednou Jenny zvedla hlavu. Slyšela jasné hlasy. To jsou přece jejich přátelé! Jasně slyšela, jak zpívají písně pro Králova Syna. Syn! Ten jistě pomůže! Jenny se rozeběhla směrem, odkud zněla píseň. Tam museli být, pod tím velkým stromem. Už z dálky viděla Králova Syna – tak zářícího, krásného a silného, že se to nedalo ani popsat. Láskyplně ji přivinul k sobě.

Věděl už o jejím trápení. „Jenny, vy dva to přece nemusíte dělat sami! Je nás tu tolik!“ těšil ji. Jistě, jejich přátelé se také mohou zapojit! „Pojďte se mnou, zavedu vás k dětem!“ zvolala nadšeně.

Přátelé ale hned nevyskočili, jak Jenny očekávala. Pohlédli tázavě na Králova Syna a znovu se dali do zpěvu, tleskali a tančili kolem něho. Pak se najednou ztišili a naslouchali, co jim říká.

„Ano, jsem Vítěz – i v životě těchto malých. Znímám je všechny a ze srdce si přeji, aby mne lépe poznali. Já je uzdravím, i když jsou tak zraněné.“

„Ale jak, když tě nechtějí poznat?“ brumlala si Jenny pro sebe. Tu pokračoval: „Přátelé, položte na děti mé jméno. Je silnější než všechno, co je trápí. Dává nový život, právě takovým lidem, jejichž srdce bylo zraněno, zkaženo, pokřiveno, rozdupáno.“

Znělo to tak prostě – ale Jenny na vlastním těle prožila, jak je jeho jméno mocné, když uzdravil její křivá záda. Proč na to hned nepřišla? A hned s tím v srdci začala.

„Jenny, zavolej Toma! Můj Otec se už postará o děti, které k němu poslal. Chci vám sdělit své plány – jak dál

s bývalými loupežníky,“ řekl Králův Syn. Jeho plány? Na ty se vůbec neptali! Tom a ona prostě jednali. Bylo to špatné?

„Výborně, Jenny, výborně Tomáši,“ pochválil je Králův Syn, „chcete něco udělat pro svůj lid. Dobře, to teď bude vaším úkolem.“ To je dobré. Ale jak na to? Toma polilo horko. Bylo jich mnoho a byli takoví nemožní.

Jeho Pán pokračoval: „Nezačali jste špatně, vy dva. Je moudré začít u dětí. Ty jsou otevřenější. A když Jenny chtěla každého oslovit jménem – to je přesně můj způsob. Dává tak najevo, že si děti váží.“

„Ach jo, tohle mi skutečně chybělo,“ pomyslel si Tom. „Vážít si dětí – ano, musím se to naučit.“ Ve svých nových čistých šatech už nevy-
padají tak ušmudlaně a ošklivě jako předtím. A teď byly také dětmi Krále nebo se jimi měly stát... hm. I když se do tohoto království ještě moc nehodily!

Králův Syn pokračoval vřelým hlasem: „Ty ubohé děti ještě nikdy nepocítily to nejdůležitější v životě – že je má někdo rád. Musí to napřed zjistit zcela prakticky. Proto navrhuji, abyste se vždy po dvou věnovali jednomu dítěti. A nechejte si napřed ode mne nebo od Otce

ukázat, co to dítě prodělalo, kde potřebuje uzdravení, potěšení a něhu.“

„To není špatné,“ pomyslela si Jenny. Její Pán přece znal děti nejlépe a mohl jim poradit, jak s nimi mají zacházet.

Tom však poslední větu svého Pána nevnímal. Rozhorleně namítal: „Dva pouze na jedno dítě? Není to plýtvání silami? Vždyť je tolik těch, o které je třeba se postarat, celý kmen loupežníků!“ Králův Syn se na něho usmál: „Tomáši, zbytek nech na mně! Já to zvládnou!“ Po všem, co s Královým Synem prožil, tomu i věřil. Dobře, budou se s Jenny zabývat jenom jedním dítětem. Jedno snadno zvládnou! To je maličkost!

Vtom Pán ještě něco dodal, skoro jako by je prosil: „Přátelé, je důležité, abyste si s dětmi hráli a rádi s nimi trávili den. Věnujte jim svůj čas, svůj úsměv! Buďte prostě kamarádi, dělejte spolu krásné a veselé věci. Pěkně zvolna, vždyť nezáleží jenom na vás! Stojím za vámi, pro mne jsou děti ještě důležitější než pro vás!“

Aha, tak získají důvěru děti. „To nám jistě zabere víc času a námahy než jim dělat kázání,“ přemýšlel Tom, „ale možná je to skutečně účinnější. Na každý pád, děti jsou pro Králova Syna důležité. Máme tedy důležitý úkol. Hned jsem to tušil!“

„Ale oni nechtějí dělat vůbec nic! Jen posedávají a ani se na nás nepodívají!“ namítla Jenny. V srdci ještě cítila zklamání. Králův Syn jí pohlazením odhrnul vlasy z čela. Řekl jenom: „Jenny, nenechám vás na holičkách.“ Nic víc. Ale řekl to tak soucitně a něžně, že se ten temný pocit, který ji v nitru tížil jako balvan, rozplynul. Povzbuzeně na něho pohlédla a řekla: „Víš co? Já ti prostě pokaždé přinesu to, s čím si nevím rady!“ „Výborně, Jenny! Pochopila jsi! Přesně tak to udělej!“ přikyvoval radostně.

Když byly děti rozděleny do dvojic, rozběhl se Tom napřed k zámku, aby našel chlapce, kterému se měli věnovat.

Škoda, Jenny totiž měla dobrý nápad. Upřímně řekla Královu Synu: „To, jak jsi mě pohladil po hlavě, bylo tak příjemné. Cítím teď novou sílu. A úplně se mi otevřelo srdce pro našeho malého chlapce – nemohl bys každého z nás takhle... popostrčit?“ Nevěděla, jak by to jinak nazvala.

Králov Syn s jejím návrhem radostně souhlasil a děti se hned hrnuly k němu. Každému položil ruku na hlavu a potom se všichni rozutekli, nadšeni svým úkolem.